Περὶ τῆς συλλογῆς δὲ ταύτης εἴχομεν ἀκούσει ἐν τοῖς φοιτητικοῖς ἡμῶν χρόνοις, ὅτι εἶχεν ἀπαρτίσει αὐτὴν ἐν Βιέννῃ ὁ ἄλλοτε ἔφορος τῆς Ἐθνικῆς βιβλιοθήκης Γεώργιος Κοζάκης Τυπάλδος (1842-1863). Ἐπειδὴ δ' αἱ ζωγραφίαι αὗται ὁμοιάζουσι τελείως πρὸς τὰς ἐν τοῖς καταλόγοις τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης, φαίνεται πιθανώτατον τὸ τότε λεγόμενον, καὶ δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι πράγματι ὁ Κοζάκης Τυπάλδος διὰ Βιενναίου τινὸς ζωγράφου εἶχε παρασκευάσει ἐγχρώμους μεγεθύνσεις τῶν ἐν τοῖς καταλόγοις ἐκείνοις εἰκόνων.

Καὶ ἄλλη δὲ ζωγραφία τοῦ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου ὑπῆρχεν ἐν Ῥώμῃ, ἐκτεθειμένη μέχρι τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος τελευτῶντος τοὐλάχιστον in Palatio Cancellariae μετὰ καὶ τῶν τοῦ Λαονίκου Χαλκοκονδύλη, τοῦ Θεοδώρου Γαζῆ καὶ τοῦ Γεωργίου Σκενδέρβεη[1], ὧν ἁπασῶν ἀγνοοῦνται αἱ μεταγενέστεραι τύχαι.

Ἀρ. 2.

Καὶ ἐν Βενετίᾳ δ' ὑπῆρχεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Μεγάλου συμβουλίου (gran Consiglio) πρὸ τῆς ἐν ἔτει 1575 πυρκαϊᾶς μεταξὺ τῶν εἰκόνων διαφόρων συγκλητικῶν καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, ἐζωγραφημένων ὑπὸ τοῦ Βελλίνη, τοῦ Τισιανοῦ, τοῦ Τιντορέττου, τοῦ Παύλου Βερονέζη καὶ ἄλλων διασήμων ζωγράφων, καὶ ἡ τοῦ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου μετὰ τῆς τοῦ Γεωργίου Τραπεζουντίου[2].

Τῶν δ' ἀνωτέρω ἀναγραφεισῶν εἰκόνων τοῦ Ἀργυροπούλου

[1] *Lud. Schraderus* Monumentorum Italiae quae hoc nostro saeculo et a Christianis posita sunt. Helmaestadii. MDXCII σ. 216.

[2] *Sansovino* Venetia città nobilissima. Ἐν Βενετίᾳ. 1663 ἐν τῷ ἐν τέλει Catalogo dei Senatori et huomini illustri che erano ritratti nella Sala del Gran Consiglio.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

ἀσφαλῶς κεχρονισμένη εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ Ghirlandajo γραφεῖσα. Ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν τῷ κώδικι τοῦ Ὀξωνίου ὁ χρόνος δύναται νὰ ὁρισθῇ μεθ' ἱκανῆς ἀκριβείας μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1445 καὶ 1451[1], καθ' ἃ περίπου ὁ Ἀργυρόπουλος ἐδίδασκεν ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Ξενῶνος. Ἄγνωστος δὲ εἶνε ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐγράφησαν αἱ λοιπαί. Καὶ ἐν μὲν τῇ εἰκόνι τοῦ Ὀξωνίου φαίνεται φέρων ἐνδυμασίαν Ἕλληνος ἱερέως μετὰ ξενίζοντος ἡμᾶς καλύμματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἔχων ὄπισθεν αὐτοῦ οἰκήματα βεβαίως παριστάνοντα συμβολικῶς τὸν Ξενῶνα[2]. Ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς φέρει πιλίδιον καὶ στολὴν Λατίνου ἱερέως ἐν τῷ δεκάτῳ πέμπτῳ αἰῶνι. Ἄρα αἱ εἰκόνες αὗται παριστάνουσι τὸν Ἀργυρόπουλον κατὰ διάφορα ἔτη τῆς ἐν Ἰταλίᾳ διδασκαλίας αὐτοῦ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀρ. 3.

Πλὴν δὲ τῶν εἰκόνων[3] παραθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου, ἣν εὕρομεν ἐπιτετυπωμένην ἐπὶ χάρτου ἐπικεκολλημένου κάτωθεν τῆς ἐκ Ῥώμης τῇ 3 Ἀπριλίου 1472 πρὸς τὸν δοῦκα Μεδιολάνου Γαλεᾶτσον Σφόρτσαν αὐτογρά-

[1] Ἴδε ἀνωτέρω σ. κα' κ. ἑ.

[2] Τὰ ἐν ἰδίᾳ θήκῃ κάτωθεν τοῦ ἀναλογίου παριστανόμενα εἶνε μελανοδοχεῖον καὶ ἄγγος μέλανος ὑέλινον, οἷα τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Ε' σ. 490.

[3] Περὶ τῶν εἰκόνων τοῦ Ἀργυροπούλου ἔγραψα τὸ πρῶτον βραχὺ ἀτελὲς σημείωμα ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι Τόμ. Α' σ 431 σημ. 1.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΑΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

φου ἐπιστολῆς αὐτοῦ τῆς ἀποκειμένης ἐν τῷ δημοσίῳ ἀρχείῳ τῆς πόλεως[1]. Τῆς σφραγῖδος ταύτης ἀντίγραφον παρεσκεύασε χάριν ἡμῶν ὁ ἐν Μοδένῃ ἰχνογράφος, καθηγητὴς Γουσταῦος Zagni, τιτλοφορούμενος Blasonista della Consulta Araldica, σταλέντος εἰς αὐτὸν τοῦ φέροντος τὴν σφραγῖδα ἐγγράφου ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐν Μεδιολάνῳ ἀρχείου δυνάμει εἰδικῆς ἀδείας τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ παρακλήσει.

Ἀρ. 4.

Καίτοι δὲ ἡ παράστασις εἶνέ πως δυσδιάγνωστος ἕνεκα τῆς σμικρότητος τῆς σφραγῖδος, διακρίνεται οὐχ ἧττον, ὅτι παριστάνεται ὁ Διομήδης, ἁρπάζων τὸ Παλλάδιον καὶ φέρων ὄπισθεν ἀσπίδα, οἵαν καὶ ἐπὶ ἀρχαίων δακτυλιολίθων φέρει ἐνίοτε[2] ἀντὶ τοῦ συνήθως κρατουμένου ὑπ' αὐτοῦ ξίφους[3].

Περατώσαντες δὲ τὰ κατ' αὐτὸν τὸν Ἰωάννην Ἀργυρόπουλον, δυνάμεθα νῦν νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν κατὰ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ. Καὶ περὶ μὲν τῆς συζύγου αὐτοῦ πολὺ ὀλίγα μαν-

[1] Ἀργυροπουλείων σ. 195 ἀρ. 9.

[2] Ἴδε *Furtwängler* Beschreibung der geschnittenen Steine im Antiquarium. Ἐν Βερολίνῳ. 1896 σ. 82 ἀρ. 1350. Πίν. 15 ἀρ. 1350. σ. 255 ἀρ. 6886. Πίν. 50 ἀρ. 6886. — *Τοῦ αὐτοῦ* Die antiken Gemmen. Ἐν Λειψίᾳ καὶ Βερολίνῳ. 1900. Πίν. XXIII ἀρ. 42. XLIII ἀρ. 19.

[3] Ἴδε καὶ Νέον Ἑλληνομνήμονα Τόμ. Α' σ. 431 κ. ἑ., ὅπου ἐξέδωκα τὸ πρῶτον τὴν εἰκόνα τῆς σφραγῖδος.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

θάνομεν, ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Φιλανθρωπηνῶν κατὰ τὰ ἤδη ἀνωτέρω εἰρημένα[1] καὶ ὅτι ἔζη ἔτι ἐν Κωνσταντινουπόλει μεταξὺ τοῦ 1451 καὶ 1453, ὅτ' ἐγράφη ἡ πρὸς τὸν πάπαν Νικόλαον Ε' ἀναφορὰ τοῦ Ἀργυροπούλου[2]. Καὶ τὰς μὲν πρώτας τύχας αὐτῆς μετὰ τὴν ἅλωσιν ἀγνοοῦμεν. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Δονάτου Ἀτζαϊώλη πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἰάκωβον Πικκολόμινην τῇ γραφείσῃ τῇ 5 Αὐγούστου 1454 γίνεται λόγος περὶ μεταβάσεως τοῦ Ἀργυροπούλου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐγκαταλιπόντος τοὺς υἱοὺς εἰς χεῖρας τῶν βαρβάρων, ἀλλ' οὐδεμία μνεία τῆς συζύγου[3]. Ἐν δὲ τῇ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1466 ἀποφάσει τῆς αὐθεντείας τῆς Φλωρεντίας λέγεται, ὅτι ὁ Ἀργυρόπουλος ἔζη ἐν ταύτῃ τῇ πόλει cum tota eius familia[4]· οὐδ' ἐνταῦθα λοιπὸν μνημονεύεται ῥητῶς ἡ σύζυγος αὐτοῦ. Ἀλλ' ἔχομεν ὅμως ἄλλην ῥητὴν μαρτυρίαν, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Ἀργυροπούλου ἔζη ἔτι τῇ 23 Ἀπριλίου 1472 ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς, διαμένοντος τότ' ἐν ταύτῃ τῇ πόλει[5]. Ἀλλ' οὐδὲν ἔκτοτε μανθάνομεν περὶ αὐτῆς.

Πότε δ' ἐνυμφεύθη ὁ Ἀργυρόπουλος καὶ ἂν εἶχε τέκνα καὶ πόσα, ὅτε τῷ 1441 ἐσπούδαζεν ἐν Παταβίῳ, δὲν γινώσκομεν, οὐδ' εἶνε πιθανὸν, ὅτι εἶχε τότε συμπαραλάβει εἰς Ἰταλίαν τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ[6]. Ἡ δὲ ἀρχαιοτέρα μνεία τέκνων αὐτοῦ γίνεται ἐν τῇ τὸ πρῶτον ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθείσῃ ἀναφορᾷ πρὸς τὸν πάπαν Νικόλαον Ε'. Ἐν ταύτῃ λέγονται τὰ ἑξῆς· *Ἐπεὶ δὲ ἀνωτέρω δοῦλον*

[1] Σελ. λϐ'.

[2] Ἀργυροπουλείων σ. 131, 15· *οὐδὲ γυναῖκα καὶ παιδία καὶ τὰ τιμιώτατα καὶ πατρίδα καὶ φίλους καὶ βασιλέως ὑπηρεσίαν ἅμα καὶ εὔνοιαν λογισάμενος.* Ὅτι ἡ ἀναφορὰ αὕτη ἐγράφη μεταξὺ τοῦ 1451 καὶ 1453 ἴδε ἀνωτέρω σ. λβ'.

[3] Ἀργυροπουλείων σ. 313 ἀρ. 4.

[4] Ἀργυροπουλείων σ. 333 ἀρ. 2.

[5] Ἀργυροπουλείων σ. 325 ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Ῥοβέρτου di Sanseverino πρὸς τὸν δοῦκα Μεδιολάνου Γαλεᾶτσον Σφόρτσαν. Ἐν αὐτῇ, γινομένου λόγου περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀργυροπούλου Ἰσαακίου, ἐλθόντος ἐκ Νεαπόλεως, ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δουκὸς καὶ ἀσθενήσαντος ἐν Ῥώμῃ, λέγεται Il patre e la matre sua non havendo altro figlolo de lui non l'hano voluto lassare partire se non l'hano veduto bene reducto et restituito a sanitá.

[6] Ἴδε καὶ ἀνωτέρω σ. κ'.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΠΕΥΝΩΝ ΙΣΟΕΛΑΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΑΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

ἐμαυτὸν ὡμολόγηκα τῇ καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ ἐκκλησίᾳ, ταὐτὸν γὰρ εἰπεῖν τῇ σῇ μακαριότητι, ἤδη καὶ τοὺς ἐμοὺς υἱεῖς Ἀλέξανδρόν τε καὶ Νικόλεων ἀνατίθημι ταύτῃ καὶ οἷον ἀφιερῶ, καθάπερ ἡ Ἄννα ποτὲ τὸν Σαμουὴλ τῷ θεῷ, δεόμενος τῆς σῆς μακαριότητος, ὥςτε αὐτοὺς ἐγκαταλέξαι τῷ θειοτάτῳ τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας κλήρῳ, ὥςτε δούλους αὐτοὺς εἶναι ἀπό γε τοῦ νῦν εἰς ἅπαντα τὸν δοθησόμενον αὐτοῖς παρὰ θεοῦ βίον[1]. Οἱ δύο οὗτοι υἱοὶ τοῦ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου Ἀλέξανδρος καὶ Νικόλαος οἱ πρῶτον νῦν γινωσκόμενοι δὲν ἐξεύρομεν ἂν συμπαρελήφθησαν ὑπ' αὐτοῦ τῷ 1451 εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπως ἀνατεθῇ ἔκτοτε εἰς τὸν πάπαν ἡ περὶ αὐτῶν μέριμνα. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἴδομεν αὐτὸν ἐπιστρέψαντα μετ' οὐ πολὺν χρόνον εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸ τῆς ἁλώσεως, βλέπομεν δὲ γινόμενον ἔπειτα λόγον περὶ ἐγκαταλείψεως τῶν υἱῶν εἰς χεῖρας τῶν βαρβάρων κατὰ τἀνωτέρω λεχθέντα, εἶνε πιθανώτερον, ὅτι, λέγων ἐν τῇ ἀναφορᾷ, ὅτι ἀφιερόνει τοὺς δύο υἱοὺς εἰς τὸν Νικόλαον Ε′, ὅπως ἐγκαταλεχθῶσιν εἰς τὸν κλῆρον τῆς ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας, ἁπλῆν ἀπόφασιν ἑαυτοῦ ὑπέβαλεν εἰς τὸν πάπαν, δὲν εἶχε δὲ ἤδη μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς υἱοὺς, ἵνα παραδώσῃ αὐτοὺς, ἀλλ' ἤθελε πρότερον νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὰς περὶ αὐτῶν διαθέσεις ἐν Ῥώμῃ. Εἶχον δὲ βεβαίως μικρὰν ἡλικίαν τότε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Νικόλαος, ἂν εἶνε, ὡς θέλει ἀποδειχθῆ κατωτέρω, αὐτοὶ οἱ τῷ 1469 ἀποθανόντες υἱοὶ τοῦ Ἀργυροπούλου.

Τοὺς δύο δὲ τούτους υἱοὺς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν λέγει ἐγκαταλελειμμένους εἰς χεῖρας τῶν βαρβάρων, καθ' ἃ εἴδομεν ἀνωτέρω, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πικκολόμινη ἐκείνη ἡ γραφεῖσα τῇ 5 Αὐγούστου 1454[2], ἐξ ἧς μανθάνομεν, ὡς καὶ ἐκ δύο ἐπιστολῶν τοῦ Δονάτου Ἀτζαϊώλη, ὅτι ὁ Ἀργυρόπουλος εὑρίσκετο τότ' ἐν Ἰταλίᾳ. Τὰ δὲ τέκνα, ἀπολυτρωθέντα ἐν τῷ μεταξὺ, πιθανῶς διὰ χρημάτων, ἐκ τῆς παρὰ τοῖς Τούρκοις αἰχμαλωσίας καὶ διασω-

[1] Ἀργυροπουλείων σ. 140.
[2] Ἀργυροπουλείων σ. 314 ἀρ. 4.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟ ΕΡΓΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

θέντα εἰς Πελοπόννησον, ὅπου εἴδομεν ἐγκατασταθέντα καὶ τὸν Ἀργυρόπουλον μετὰ τὴν ἅλωσιν, συμπαρέλαβεν οὗτος εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ πρῶτον κατὰ τὴν ὁριστικὴν αὐτοῦ ἐγκατάστασιν ἐν Φλωρεντίᾳ [1].

Πλὴν δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Νικολάου γίνονται γνωστοὶ εἰς ἡμᾶς δύο ἕτεροι υἱοὶ τοῦ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου, ὁ Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Ἰσαάκιος. Ὁ μόνος δὲ αὐτῶν, περὶ οὗ γινώσκομεν πλείονα, εἶνε ὁ Ἰσαάκιος, καθ' ἃ θέλομεν ἴδει ἀμέσως κατωτέρω. Ὁ δὲ Βαρθολομαῖος ἀπέθανεν ἐν Ῥώμῃ, καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἀργυρόπουλος ἐδίδασκεν ἐν Φλωρεντίᾳ, τὸν Μάϊον τοῦ 1467. Περὶ δὲ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἔχομεν μακρὰν πρὸς τὸν Ἀργυρόπουλον παραμυθητικὴν ἐπιστολὴν τοῦ καρδιναλίου καὶ ἐπισκόπου Παβίας Ἰακώβου Πικκολόμινη. Ἐξ αὐτῆς βλέπομεν, ὅτι ὁ θάνατος αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξε φυσικός, ἀλλ' ἀπέθανε τραυματισθεὶς θανασίμως ὑπὸ λωποδυτῶν (grassatores) δι' ἄγνωστον αἰτίαν [2]. Διδασκόμεθα δ' ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς καὶ τὴν πατρικὴν αὐτόχρημα μέριμναν, ἣν κατέβαλε πρὸς διάσωσιν τοῦ κινδυνεύοντος παιδὸς ὁ Βησσαρίων, εἰς οὗ τὰς φροντίδας εἶχεν ἐμπεπιστευμένον αὐτὸν ὁ ἀπουσιάζων πατήρ. Καὶ δὴ ἑπτὰ ἰατροὶ ἐθεράπευον τὸν ἀσθενῆ, αὐτὸς δ' ὁ Βησσαρίων οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐγκατέλιπε τὸ προσκεφάλαιον τοῦ θνήσκοντος, φροντίσας σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅπως ἀξιωθῇ τῆς τελευταίας κοινωνίας συμφώνως πρὸς τὰ δεδογμένα ἐν τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ, εἰς ἣν εἶχε μεταστῆ καὶ ὁ Βαρθολομαῖος, καθ' ἃ ὁ πατήρ. Διηγεῖται δ' ὁ Πικκολόμινης, αὐτὸς ἀνακοινόνων εἰς τὸν ἀτυχῆ πατέρα τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ ἀντὶ τοῦ Βησσαρίωνος, βεβυθισμένου εἰς τὴν θλῖψιν, τὰ τῆς ἐπισήμου κηδείας τοῦ Βαρθολομαίου, ὃν συνώδευσε μετὰ πομπῆς εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν εἰς ἔνδειξιν τιμῆς πρὸς αὐτόν τε καὶ τὸν πατέρα ἅπασα ἡ curia, παρ' ᾗ πιθανώτατα κατεῖχεν ὁ θανὼν ἔντιμόν τινα θέσιν διὰ τῆς προστασίας τοῦ πανισχύρου Ἕλληνος καρδιναλίου.

[1] Σελ. μθ' κ. ἑ.

[2] Ἀργυροπουλείων σ. 225, στ. 25. Πρβλ. *Hodius* ἔνθ' ἀν. σ. 206.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕΤΑΝΝΟΣ Θ. ΠΙΤΣΙΟΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝ. ΚΑΡΑΜΑΝΗΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

Ἐτάφη δ' ἐν αὐτῷ τῷ Ἁγίῳ Πέτρῳ ἐν τόπῳ ἐπιφανεῖ πλησίον τοῦ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν τῷ 1458 θανόντος πάπα Καλλίστου Γ', αὐτοῦ τοῦ βικαρίου τοῦ μεγάλου ναοῦ ὑποδεχθέντος μετὰ σύμπαντος τοῦ πρεσβυτερίου τὸν νεκρὸν ἐπὶ τῶν ἀνωτάτων βαθμίδων τῶν ἔξωθεν τοῦ προστώου [1]. Πόσον δὲ χρόνον πρὸ τοῦ θανάτου διέτριβεν ἐν Ῥώμῃ ὁ Βαρθολομαῖος ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Βησσαρίωνος δὲν γινώσκομεν. Ἀλλ' ἐκ τῶν λεγομένων ἐν τῇ ἀπὸ 21 Ὀκτωβρίου 1466 ἀποφάσει τῆς αὐθεντείας τῆς Φλωρεντίας [2], καθ' ἃ ὁ Ἀργυρόπουλος διέτριβεν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει cum tota eius familia, ἂν ἀποδεχθῶμεν ταῦτα λεγόμενα κατὰ γράμμα, ἠδυνάμεθα ἴσως νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι μετὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ὁ Βαρθολομαῖος μετενάστευσεν εἰς τὴν Ῥώμην.

Ἀλλὰ, πρὶν παρέλθωσι πολλὰ ἔτη, καὶ νέοι θάνατοι τέκνων ἔπληξαν τὸν Ἰωάννην Ἀργυρόπουλον. Μανθάνομεν δὲ περὶ αὐτῶν ἐκ τῆς ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1469 ἑλληνικῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς τοῦ Φιλέλφου [3] καὶ ἐκ λατινικῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ τοῦ Ἀργυροπούλου πρὸς τὸν Βησσαρίωνα ἐκ Φλωρεντίας γραφείσης τῇ 26 Ὀκτωβρίου ἔτους μὴ σημειουμένου, ὅπερ εἶνε προφανῶς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ 1469 [4]. Καὶ ἐκ μὲν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Φιλέλφου βλέπομεν, ὅτι μικρὸν πρὸ τῆς 22 Ἰουνίου 1469 εἶχεν ἀποθάνει ἐν Ῥώμῃ ἀώρως εἷς υἱὸς τοῦ Ἀργυροπούλου, οὗ ὁ Φίλελφος δὲν λέγει τὸ ὄνομα [5]. Ἐν δὲ τῇ τοῦ Ἀργυροπούλου πρὸς τὸν Βησσαρίωνα γίνεται λόγος περὶ τοῦ θανάτου δύο αὐτοῦ τέκνων, ἀποβληθέντων ἐν αὐ-

[1] Ἀργυροπουλείων σ. 224-6. Ἴδε καὶ τὴν πρὸς τὸν Βησσαρίωνα ἐπιστολὴν τοῦ Πικολόμινη ἐν Ἀργυροπουλείοις σ 320 ἀρ. 12. Πρβλ. περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Βαρθολομαίου *Tiraboschi* Storia della letteratura italiana. Ἐν Φλωρεντίᾳ. 1807 Τόμ. Γ' μέρ. α' σ. 347. — *Migne* Ἑλληνικὴ Πατρολογία Τόμ. PNH' σ. 987 σημ. 22. — *Fijalek* ἔνθ' ἀν. σ. 10 (239).

[2] Ἀργυροπουλείων σ. 333 ἀρ. 3.

[3] Ἀργυροπουλείων σ. 212.

[4] Ἀργυροπουλείων σ. 190, 3-6.

[5] Ἀργυροπουλείων σ. 212,1 κ. ἑ.· *Ἀκούσας ἐγὼ τὴν καλλίστου σου καὶ ἠγαπημένου παιδὸς κατὰ Ῥώμην νεωστὶ ἄωρον τελευτήν.*

Ε.Υ.Δ της Κτ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

τῷ τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν[1]. Ἐπειδὴ δ' ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Φιλέλφου, θέλοντος νὰ παρηγορήσῃ τὸν Ἀργυρόπουλον, προστίθεται *Ἀφείλετο τοίνυν σοι ἡ παρὰ θεοῦ εἱμαρμένη τὸν προσφιλέστατον παῖδα· ἀλλὰ χἄτερον ἔχεις εὐσεβῆ τε καὶ συνετὸν*, συμπεραίνομεν εὐλόγως, ὅτι ἡ παραμυθητικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Φιλέλφου ἀναφέρεται εἰς τὸν ὕστερον μόνον τῶν δύο θανάτων, ὅτε εἷς καὶ μόνον πλέον υἱὸς *(χἄτερον)* ὑπελείπετο εἰς τὸν Ἀργυρόπουλον, ὁ μακρὸν ἐπιζήσας Ἰσαάκιος. Ἄρα οἱ δύο ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν βραχὺ πρὸ τῆς 22 Ἰουνίου 1469 ἀποθανόντες εἶνε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Νικόλαος. Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἑτέρου αὐτῶν ῥητῶς λέγεται, ὅτι ἀπέθανεν ἐν Ῥώμῃ, τὸ αὐτὸ δὲ εἶνε πιθανὸν καὶ περὶ τοῦ ἄλλου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ cum tota eius familia τῆς ἀποφάσεως τῆς αὐθεντείας τῆς Φλωρεντίας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ τῷ 1466, ἂν ἐν Φλωρεντίᾳ διέτριβον πλὴν αὐτοῦ τοῦ Ἀργυροπούλου καὶ τῆς συζύγου μόνον ὁ Βαρθολομαῖος ἴσως καὶ ὁ Ἰσαάκιος, τῶν ἄλλων ἀπόντων, πιθανώτερον εἶνε νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι καὶ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Νικόλαος εὑρίσκοντο ἀκόμη ἐν Φλωρεντίᾳ, μετέβησαν δ' εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βαρθολομαίου, μετακληθέντες ὑπὸ τοῦ Βησσαρίωνος, ὅπως τύχωσι παρ' αὐτοῦ προστασίας ἀντ' ἐκείνου.

Ὁ δὲ μόνος ἐπιζήσας υἱὸς τοῦ Ἰωάννου Ἰσαάκιος[2] ἀνεδείχθη ἐπιτήδειος μουσικὸς καὶ δεξιὸς κατασκευαστὴς πολυχόρδων ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων. Βραχὺν δὲ χρόνον μετὰ τὴν εἰς Ῥώμην μετοίκησιν κατώρθωσεν ὁ Ἀργυρόπουλος, ὥστε νὰ μετακληθῇ ὁ υἱὸς Ἰσαάκιος εἰς Μεδιόλανον ὑπὸ τοῦ δουκὸς Γαλεάτσου Σφόρτσα, ὅστις καὶ ἀνήγγελλεν εἰς τὸν Ἀργυρόπουλον τῇ 8 Ἰα-

[1] Ἀργυροπουλείων σ. 190, 3-6· In ipso meo acerbissimo casu ac miserabili calamitate duobus liberis intra paucas dies in ipso flore iuventutis amissis, diuinum opus tuum mihi oblatum est...

[2] Τῷ 1472 ἐπέζη μόνος. Ἴδε Ἀργυροπουλείων σ. 325 ἐν τῇ ἀπὸ 23 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους ἐκείνου ἐπιστολῇ τοῦ Sanseverino, λέγοντος Il patre e la matre sua non havendo altro figlolo de lui.

Ε.Υ.Δ της Πε.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

νουαρίου 1472 τὴν πρόσληψιν τοῦ υἱοῦ ἐπὶ ἐτησίῳ μισθῷ τριακοσίων δουκάτων [1]. Εὑρίσκετο δ' ὁ Ἰσκάκιος περὶ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἐν Νεαπόλει [2], εἴτε χρονιώτερον διαμένων ἐν ταύτῃ τῇ πόλει εἴτε χάριν τῶν μουσικῶν αὐτοῦ ἐπιχειρήσεων μεταβὰς αὐτόσε. Κατορθωθείσης δὲ τῆς εἰς Μεδιόλανον μετακλήσεως μετέβη εἰς Ῥώμην, ὅπως ἴδῃ πιθανῶς τὸν πατέρα καὶ τραπῇ ἔπειτα πρὸς βορρᾶν. Ἐκεῖ δ' ἠσθένησε [3], καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν ἀνεχώρησεν εἰς Μεδιόλανον τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1472, ἐφοδιασθεὶς διὰ συστατικῶν ἐπιστολῶν τοῦ πατρὸς [4], τοῦ πάπα Σίξτου [5], τοῦ Βησσαρίωνος [6], τοῦ Φ. Γονζάγα, καρδιναλίου Μαντούης [7]. Ἴσως δὲ καὶ τοῦ Λαυρεντίου Μεδίκου, παρ' οὗ εἶχε ζητήσει τοιοῦτο συστατικὸν γράμμα χάριν τοῦ υἱοῦ ὁ Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος [8]. Καθ' ὁδὸν δ' ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας ἐν Βονωνίᾳ, ὅπου καὶ ἐπώλησεν ὄργανον κατασκευασθὲν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τοὺς Καρμηλίτας τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, ἥτις καὶ σήμερον εἶνε τῶν ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως. Τῇ δὲ 23 Ἀπριλίου εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει εἰς Μεδιόλανον, ὡς ἀνήγγελλε τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐκ Βονωνίας εἰς τὸν ἀνυπομόνως ἀναμένοντ' αὐτὸν Γαλεᾶτσον Σφόρτσαν ὁ Ῥοβέρτος Sanseverino, εἰς οὗ τὰς ἐνεργείας καὶ συστάσεις ὠφείλετο κυρίως ἡ ὑπὸ τοῦ δουκὸς μετάκλησις [9]. Δὲν εἶνε δὲ ἀπίθανον νὰ συνήργησεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν Μεδιολάνῳ καὶ ὁ Φίλελφος, οὗ ὁπωσδήποτε τὴν φιλίαν ἐκαρποῦτο μετὰ τὴν κατόπιν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διατριβὴν χάριν τοῦ φιλίως μετὰ τοῦ Φιλέλφου ἀπὸ τριακοντα-

[1] Ἀργυροπουλείων σ. 340.
[2] Ἀργυροπουλείων σ. 325.
[3] Ἀργυροπουλείων σ. 325 ἀρ 16.
[4] Ἀργυροπουλείων σ. 195 ἀρ. 9.
[5] Ἀργυροπουλείων σ. 321 ἀρ. 13.
[6] Ἀργυροπουλείων σ. 322 ἀρ 14.
[7] Ἀργυροπουλείων σ. 323 ἀρ. 15.
[8] Ἀργυροπουλείων σ. 194 ἀρ. 8.
[9] Ἀργυροπουλείων σ. 325. Ὁ δ' ἐν σ. 340 ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Γαλεάτσου Σφόρτσα μνημονευόμενος Ῥοβέρτος εἶνε ὁ αὐτὸς di Sanseverino.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΜΗΜΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΑΠΑΣΗΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

τίας καὶ πλέον συνδεομένου πατρός [1]. Ἄλλως δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰωάννης Ἀργυρόπουλος δὲν ἦτο ἄγνωστος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μεδιολάνου, ἐλθὼν πρὸς αὐτὴν εἰς σχέσεις ἤδη τῷ 1460 ἐπὶ τοῦ πατρὸς καὶ προκατόχου τοῦ Γαλεάτσου, τοῦ Φραγκίσκου Σφόρτσα, εἰς ὃν, ὡς καὶ εἰς τὸν παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ Μεδιολάνου πρέσβυν τῆς Φλωρεντίας Νικόδημον Τραγκεδίνην, συνέστησε τὸν Θεόδωρον, υἱὸν τοῦ Νικολάου Ῥαοὺλ Οἰσῆ [2].

Ἀπὸ τοῦ χρόνου δ' ἐκείνου εὑρίσκομεν τὸν Ἰσαάκιον Ἀργυρόπουλον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ὡς αὐλικὸν [3] μουσικὸν τοῦ δουκικοῦ εὐκτηρίου (cappella) τοῦ Γαλεάτσου Σφόρτσα. Περιεσώθησαν δὲ διάφοροι ἐπιστολαί, ἐν αἷς βλέπομεν αὐτὸν συνεννοούμενον μετ' αὐτοῦ περὶ παραγγελθέντος εἰς αὐτὸν ὀργάνου [4] καὶ μεταβαίνοντα κατὰ πρόσκλησιν τοῦ δουκὸς εἰς Παβίαν, ὅπως θαυμάσῃ τὴν μουσικὴν αὐτοῦ τέχνην ὁ ἀνεψιὸς τοῦ πάπα Σίξτου καρδινάλιος Πέτρος Ῥιάριος, παρατυγχάνων ἐν Λομβαρδίᾳ [5]. Διεκρίνετο δ' ὁ Ἰσαάκιος ἐν τῷ παίζειν ἐπ' ἐκκλησίας τὸ ὄργανον τὸ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς καλούμενον gravacymbolo ἢ gravizembalo [6]. Ἐξηκολούθησε δὲ διαμένων ὁ Ἰσαάκιος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ δουκὸς μέχρι τοὐλάχιστον

[1] Ἀργυροπουλείων σ. 214.

[2] Ἀργυροπουλείων σ. 187, 188, 189. Ἴδε καὶ τὴν ἐν ἔτει 1461 σύστασιν τοῦ Ἀργυροπούλου εἰς τὸν Φραγκίσκον Σφόρτσαν ὑπὸ τοῦ Δονάτου Ἀτζαϊώλη ἐν Ἀργυροπουλείοις σ. 318. Ὁ τῶν τριῶν ἐπιστολῶν ἐν σ. 187-189 Θεόδωρος Νικολάου Rhaoul (Ῥαοὺλ) Issis ἐπωνυμεῖτο ἑλληνιστὶ Οἰσῆς, καθ' ἃ ὁ Μανουὴλ Ῥαοὺλ Οἰσῆς, πρὸς ὃν ἔγραψεν ἐπιστολὴν ὁ Γεννάδιος Σχολάριος, περιλαμβανομένην ἐν τῷ Ταυρινείῳ κώδικι B-V-33 (Pasini CLXXIX), οὗ τὸ ἥμισυ καὶ πλέον ἐσώθη, ἀλλὰ μεγάλως βλαφθὲν, ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς 13 Ἰανουαρίου 1904. Ὁ αὐτὸς δὲ καλεῖται παρὰ τῷ Φραντζῇ σ. 426,2 Ῥαοὺλ Μιχαὴλ ὁ Ἴσης.

[3] Nostro cortesano. Ἀργυροπουλείων σ. 326 καὶ 327.

[4] Ἴδε τὰς ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1472, 5 Ἀπριλίου 1473, 11 καὶ 21 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐπιστολὰς ἐν τοῖς Ἀργυροπουλείοις σ. 232, 202, 326, 341 ἀρ. 2. Ἡ ἀνωνύμως ἐν σ. 232 ἐκδεδομένη ἐπιστολὴ ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σφόρτσα, ὡς ἀποδεικνύει τὸ ἐκ παραβλέψεως παραλειφθὲν κάτωθεν τοῦ κειμένου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐκδόσει ἀρχικὸν γράμμα C, δηλωτικὸν τοῦ διεκπεραιωτοῦ Ci[chus]. Πρβλ. σ. 340.

[5] Ἀργυροπουλείων σ. 327, 342 ἀρ 4. Πρβλ *Motta* ἔνθ' ἀν. σ. 288 (50). Αἱ δὲ λέξεις farati καὶ torrali τῆς ἐν σ. 327 ἐπιστολῆς ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ νεώτερα ἰταλικὰ ti farà καὶ gli toglierai.

[6] Ἀργυροπουλείων σ. 326, 327.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

τοῦ Ἰουλίου 1474[1]. Ἄδηλον δ' ἂν ὁ Ἰσαάκιος τῷ 1477, ὅτε μνημονεύεται ἔν τινι ἀπὸ Ῥώμης τῇ 14 Ἰουνίου 1477 γραφείσῃ ἐπιστολῇ τοῦ καρδιναλίου Παβίας Ἰακώβου Ἀμμανάτη Πικκολόμινη, ἐν ᾗ οὗτος δεικνύει περισσὴν στοργὴν πρός τε τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν[2], εὑρίσκετο ἐν Μεδιολάνῳ ἢ εἶχεν ἤδη μεταναστεύσει εἰς Ῥώμην, ὅπου βλέπομεν αὐτὸν ἀσφαλῶς κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1479[3].

Ὁ δὲ λόγος τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Μεδιολάνου εἶνε ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς. Δὲν εἶνε δὲ ἀπίθανον, ὅτι ἐπῆλθέ τις δυςαρέσκεια τοῦ δουκὸς κατ' αὐτοῦ, οἵα καὶ ἡ κατὰ Ἰούλιον 1473, ὅτε ὁ Γαλεᾶτσος Σφόρτσας ἐνετείλατο εἰς τὸν Ambrosino de Longignana, ὄντα φρούραρχον τῆς Ἰοβίας πύλης[4], νὰ ποιήσῃ τὰς δεούσας αὐστηρὰς παρατηρήσεις εἰς τὸν Ἰσαάκιον καὶ ἀπειλήσῃ αὐτὸν διὰ τῆς δουκικῆς δυςμενείας ἕνεκα τοῦ ὑβριστικοῦ αὐτοῦ τρόπου πρὸς τοὺς ψάλτας τοῦ εὐκτηρίου οἴκου τοῦ δουκός[5].

Καὶ εἶχε μὲν ἤδη ἀποθάνει ὁ ἰσχυρὸς τῶν Ἀργυροπούλων προστάτης Βησσαρίων, ὅτε ὁ Ἰσαάκιος, δι' οἱανδήποτε ἀφορμὴν ἐγκαταλιπὼν τὸ Μεδιόλανον, μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην. Ἀλλὰ δὲν ἔλειψαν εἰς αὐτὸν ἄλλαι προστασίαι, δι' ὧν κατώρθωσε νὰ γείνῃ μυστικὸς παρακοιμώμενος (cubicularius secretus) τοῦ πάπα Σίξ-

[1] Ἴδε τὴν ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1474 ἐπιστολὴν τοῦ Σφόρτσα ἐν Ἀργυροπουλείοις σ. 328 ἀρ. 19 καὶ τὴν ἀπὸ 18 Ἰουλίου ἑλληνικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Φιλέλφου πρὸς τὸν Ἰωάννην Ἀργυρόπουλον αὐτόθι σ. 214.

[2] Ἀργυροπουλείων σ. 330.

[3] Ἴδε κατωτέρω ἐν σ. ογ' σημ. 1 τὴν πρώτην ἀπόδειξιν δανεισμοῦ βιβλίου ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ.

[4] *Emilio Motta* Musici alla corte dei Sforza ἐν τῷ Archivio storico Lombardo Ἔτ. ΙΔ' (1887) σ. 288 (καὶ ἐν χωριστῷ τεύχει σ. 50).

[5] Ἀργυροπουλείωνσ. 341 ἀρ. 3. Περὶ τοῦ Ἰσαακίου Ἀργυροπούλου ὡς μουσικοῦ ἐν Μεδιολάνῳ ἴδε *Motta* ἔνθ' ἀν. σ. 287 κ. ἑ. (καὶ ἐν χωριστῷ τεύχει σ. 49 - 51). — *Adriano Cappelli* Giovanni ed Isacco Argiropulo αὐτόθι Τόμ. ΙΗ' (1891) σ. 168 κ. ἑ. — *Τοῦ αὐτοῦ* Una lettera inedita di Giovanni Argiropulo ἐν τῇ Letteratura τοῦ Ταυρίνου ἀρ. 23 τῆς 1 Δεκεμβρίου 1890, ἔνθα ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἡ ἐν τοῖς Ἀργυροπουλείοις σ. 195 ἀρ. 9 ἐπιστολή. Πρβλ. καὶ τὴν βιβλιογραφίαν περὶ τοῦ ἄρθρου τούτου ἐν τῷ Archivio storico Lombardo Ἔτ. ΙΖ' (1890) σ. 966.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΕΣ. ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

του Δ', τοῦ συμφοιτητοῦ καὶ προστάτου τοῦ πατρός. Ὡς τοιοῦτον δὲ βλέπομεν αὐτὸν τῷ 1478 καὶ 1481 δανειζόμενον ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βατικανοῦ λατινικοὺς καὶ ἑλληνικοὺς κώδικας, ἐν οἷς καὶ κῶδιξ περιέχων τὰ ἔργα τοῦ Λιβανίου [1], ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται οὐ μόνον ἡ γνῶσις τῆς λατινικῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ περὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα παιδεία αὐτοῦ. Καὶ πιθανῶς μὲν ἐχρησιμοποιεῖτο ἐν Ῥώμῃ, ὡς καὶ πρότερον ἐν Μεδιολάνῳ, ἡ μουσικὴ αὐτοῦ δεξιότης, καθ' ἃ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τῆς γενομένης μνείας αὐτοῦ ὡς δοκίμου μουσικοῦ ὑπὸ Ῥαφαὴλ τοῦ Βολατερρανοῦ [2]. Ὁπωσδήποτε δὲ συμμετεῖχε κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς τῆς λειτουργίας ἐν τῷ Ἁγίῳ Πέτρῳ, ἱερουργοῦντος τοῦ πάπα, ἀναγινώσκων ἑλληνιστὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Μαρτυρεῖται δὲ τοῦτο περὶ τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 1481 (22 Ἀπριλίου) [3], τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1492 [4], τοῦ Πάσχα τοῦ 1493 (7 Ἀπριλίου), τοῦ 1499 (31 Μαρτίου) [5], περὶ τῆς 26 Νοεμβρίου 1503 [6] καὶ

[1] Ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ δανεισμοῦ τῆς βιβλιοθήκης εὕρηνται ἀναγεγραμμέναι αἱ ἑξῆς δύο ἀποδείξεις αὐτοῦ·

— MCCCCLXXVIIII die nona januarii. Ego Isaacius Argyropylus cubicularius secretus s^mi d. n. habui mutuo a dno B. Platyna per manus Joannis Cadeli custodis librarie libellum quemdam in membranis, Experimentorum fratris Alberti in medicina cum catena et corio rubeo foliorum novem et quinquaginta. Is. Argyropulus manu propria. — Restituit XVI kal. maias.

— Ego Isaccius Argiropylus recepi a dno Bartholomeo bybliothecario Declamationes Libanii, in papiro in pavonatio ad restituendum ad beneplacitum suum, die VIII augusti 1483.— Restituit die XXI octobris.

Ἴδε *Müntz - Fabre* La Bibliothèque du Vatican au XV siècle d'après des documents inédits. Ἐν Παρισίοις. 1887 σ. 281, 290. Πρβλ. *Legrand* Cent-dix lettres grecques de François Filelfe σ. 179.

[2] *Raphael Volaterranus* Commentarii Urbani. Ἐν Βασιλείᾳ. 1530 φ. 264α.

[3] *Jacobi Volaterrani* Diarium Romanum ἐκδ. *Muratori* Τόμ. ΚΓ' σ. 131. Νέας ἐκδ. *Lapi*. Ἐν Città di Castello. 1904 σ. 50.

[4] *Johannis Burchardi* Diarium sive rerum urbanarum commentarii ἐκδ. *Thuasne* Τόμ. Β' σ. 26.

[5] Αὐτόθι Τόμ. Β' σ. 65, 521. Τὰς δύο ταύτας ἡμέρας ἀναφέρεται ἀναγνοὺς τὸ Εὐαγγέλιον ὄχι ὁ Ἰσαάκιος, ἀλλ' ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἰωάννης, ὅστις ὅμως εἶχεν ἤδη ἀποθάνει. Ἀλλ' ἔγεινε σύγχυσις τῶν προωνυμίων ὑπὸ τοῦ βιβλιογράφου κατὰ τὴν ὀρθὴν παρατήρησιν τοῦ *Legrand*. Ἴδε ἀνωτέρω σ. ξβ' σημ. 3.

[6] Αὐτόθι Τόμ. Γ' σ. 308.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΕΙΣΤΗΝΩΝ ΠΕΟΕΑΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΜΕΤΟΥΣΙΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΙΟΣ Ο. ΠΙΕΤΣΙΟΣ ΑΙ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο. ΠΙΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007

τῶν Χριστουγέννων τοῦ αὐτοῦ ἔτους[1], τοῦ Πάσχα τοῦ 1504 (7 Ἀπριλίου)[2] καὶ τοῦ 1505 (23 Μαρτίου)[3] καὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων (29 Ἰουνίου) τῷ 1505[4]. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμέραν ἀπόλλυνται τὰ ἴχνη τοῦ Ἰσαακίου Ἀργυροπούλου, οὐδὲ μανθάνομέν τι πλέον περὶ αὐτοῦ.

Περὶ ἄλλων δὲ τέκνων τοῦ Ἰωάννου Ἀργυροπούλου πλὴν τῶν ἤδη μνημονευθέντων οὐδὲν μανθάνομεν. Καὶ μνημονεύεται μὲν ὑπὸ τοῦ Κορράδου Gesner[5] υἱὸς αὐτοῦ Ἰωάννης ὁμώνυμος τῷ πατρὶ, ὅστις λέγεται παρ' αὐτῷ μεταφράσας λατινιστὶ τὸ Περὶ ἑρμηνείας τοῦ Ἀριστοτέλους[6] μετὰ δισταγμοῦ δ' ἀποδέχεται αὐτὸν παρὰ τοῦ Gesner παραλαβὼν καὶ ὁ Hodius[7], ἄνευ δὲ ἀντιρρήσεως ὁ κ. Σάθας[8] καὶ ὁ κ. Πέτρος Παπαγεωργίου[9]. Ἀλλὰ τὸν υἱὸν τοῦτον οὐδεὶς τῶν συγχρόνων μνημονεύει καὶ πιθανώτατα πρόκειται περὶ αὐτοῦ τοῦ πατρὸς Ἰωάννου, ὃν εἴδομεν μεταφράσαντα πράγματι τὴν συγγραφὴν ἐκείνην τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ὁμοίως μνημονεύει ὁ Hodius Δημητριου τινὸς Ἀργυροπούλου, εἰκάζων, ὅτι ἦτο ἴσως ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννου. Λέγει δὲ, ὅτι ποιεῖται περὶ αὐτοῦ λόγον ὁ Φίλελφος ἔν τινι ἐπιστολῇ πρὸς τὸν Ἀνδρέαν Ἀλαμᾶννον, γραφείσῃ τῷ 1451[9]. Καὶ πράγματι ὑπάρχει τοιαύτη ἐπιστολὴ τοῦ Φιλέλφου ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1451, δι' ἧς συνιστᾷ ἄνδρα Δημήτριον καλούμενον, περὶ οὗ λέγει τάδε· Ex librario non inepto, quantum ad formam litterarum attinet, uult uideri philosophus, id quod ex ornatu capitis longioreque pallio, tibi facile fuerit iudicare. Καὶ προςθέτει μὲν.

[1] Αὐτόθι Τόμ. Γ' σ. 323.
[2] Αὐτόθι Τόμ. Γ' σ. 346.
[3] Αὐτόθι Τόμ. Γ' σ. 382.
[4] Αὐτόθι Τόμ. Γ' σ. 394.
[5] *Gesner* Bibliotheca universalis. Ἐν Ζυρίχῃ. 1545-9. Πρβλ. *Fabricius-Harles* Bibliotheca graeca Τόμ. Γ' σ. 214.
[6] De doctis graecis σ. 205.
[7] Νεοελληνικὴ Φιλολογία σ 47.
[8] Ἐν τῇ Byzantinische Zeitschrift Τόμ. ΙΗ' (1909) σ. 152.
[9] *Hodius* ἔνθ' ἀν. σ. 210.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΟΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2007